

— „Защо да се шегувамъ? Той е много рѣшналъ изъ Европа“. „Е хей, съвземи се, докторе, гдѣ сме ние сега“ каза Филаретъ — „У-у, добръ кайшъ бе, азъ забравихъ, че сме въ Америка, ама че работата, хе, хе, хе!“ — Разходихме се и изъ самитѣ градовце Suspension Bridge и Ниагара. Потъзнали между парковетѣ, тѣзи градовце сж построени отъ чистички, повече дървени, лѣтни къщички, съ малки градинки прѣдъ всѣка къща. Казвамъ „къщички“ въ американски смисълъ, понеже повечето бѣха само на три етажа. Нашия водачъ, за да си съставимъ пълно понятие за Ниагара, води ни още на едно мѣсто, гдѣто отъ една височина ни показваха нѣщо долу въ водата, расправяха ни съ думи, съ мимика, но ние нищо не разбирахме; досѣтихме се, че искатъ да ни покажатъ едно мѣсто, гдѣто се върти водата. Е моля ви се, послѣ водопадитѣ да ти показватъ нѣкакъвъ си водовратъ! Разбрахме най-сетнѣ, каква е работата: тѣ водятъ тука аджамиитѣ-пжтници и подъ прѣдлогъ, че имъ показватъ нѣкое чудо на природата, почти насила ще ти тикнатъ нѣкой албомъ въ ржката, срѣщу 2—3 долара. Тѣзи албоми ги продаватъ млади момичета. Впрочемъ, ние не ги зачудихме съ галантностъ. . .

Освѣнъ гдѣто цѣли четири часа се дивихме на водопадитѣ, но нашия тренъ слѣдъ като мина Suspension Bridge и обиколи парка на Виктория, спрѣ се на срѣдъ пжтя на едно възвишено мѣсто, Falls View, и тамъ пжтницитѣ слѣзоха отъ вагонитѣ и още петъ минути се наслаждаваха отъ величествената картина: отъ тукъ се виждаха всичкитѣ водопади.

Прощавай, Ниагара! Много е кратъкъ живота, за да имамъ надежда още веднѣжъ да те видя!...